

Arrest

nr. 75 348 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 mei 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 19 februari 2009 België te zijn binnengekomen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 22 juni 2009 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

tegen deze beslissing, die op 17 december 2009 bij arrest nr. 44 015 vaststelt dat de bestreden beslissing op 31 juli 2009 werd ingetrokken, zodat het beroep doelloos is geworden. Op 19 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 januari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 januari 2010 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 23 mei 2011 bij arrest nr. 62 025 de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 vernietigt.

Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 25 maart 2011 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 6 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 25 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.03.2011 bij

onze diensten werd ingediend door:

P.T. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document ondertekend door Dr. J.S. (...) dd. 03.03.2011 bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien geen volledige identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Zo ontbreekt zijn volledige naam evenals een geboortedatum. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 28.02.2011) en ter kennis gebracht op 03.03.2011, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), in samenhang gelezen met de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“De bestreden beslissing van 6 mei 2011 verwerpt de aanvraag van 25 maart 2011 als onontvankelijk overwegende:

“(…)”.

Artikel 9ter, §3 waarop de beslissing steunt bepaalt:

“(…)”.

De gerefereerde passage in artikel 9ter, §1, vierde lid Vw. bepaalt:

“(…)”.

Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat bij de aanvraag weldegelijk het standaard medisch getuigschrift werd gebruikt, ingevuld en ondertekend door dr. S.(…).

In het getuigschrift wordt zowel de ziekte, de graad van ernst als de noodzakelijke behandeling vermeld, hetgeen ook niet wordt betwist.

Er kan dan ook niet in redelijkheid worden betwist dat verzoeker het vereist medisch getuigschrift heeft voorgelegd.

Daarenboven wordt in de wettelijke bepaling waarop de beslissing gesteund helemaal niet vermeld dat het medisch attest volledige identiteitsgegevens van de patiënt dient te vermelden en het document niet zou beschouwd kunnen worden als een medisch getuigschrift indien niet de volledige naam en geboortedatum wordt vermeld.

Verzoeker dient zich te identificeren aan de hand van zijn identiteitsbewijs, hetgeen ook voorgelegd werd. Niet aan de hand van het medisch getuigschrift.

De bestreden beslissing lijkt een voorwaarde toe te voegen aan de wet die er helemaal niet in te lezen is.

Het spreekt voor zich dat wel moet blijken dat het getuigschrift betrekking heeft op verzoeker. Dit kan blijken uit alle elementen van het administratief dossier. In casu bestaat niet de minste redelijke twijfel dat het medisch getuigschrift betrekking heeft op verzoeker aangezien dr. S.(…) op het medisch getuigschrift de naam van de patiënt vermeldt: “P.(…)”.

Dr. S.(…) is verbonden aan het ziekenhuis te OOSTENDE, waar verzoeker verblijft.

Het is ook verzoeker die het attest voorlegt. Hoe groot is de kans dat verzoeker beschikt over een medisch attest afgeleverd in OOSTENDE op naam van de heer P.(…), doch dat niet op hemzelf betrekking heeft.

Temeer blijkt uit de aanvraag van 26 januari 2010 dat verzoeker medische attesten voorlegde, wel met volledige identificatie, met identiek dezelfde medische problematiek (hepatitis C) (stuk 2). Deze aanvraag werd ook onontvankelijk verklaard, doch de beslissing werd door Uw Raad op 23 mei 2011 vernietigd.

Volledigheidshalve legt verzoeker ook een nieuw medisch attest voor van dr. S.(…), met volledig identificatie (stuk 3).”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker houdt in zijn enig middel een schending voor van :

- Art. 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- artikelen 3 en 8 van het EVRM,*
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*

De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schendingen van artikelen 3 en 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij benadrukt dat het medisch attest dd. 3.3.2011 niet werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9 ter §1 van de Wet, zodat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet anders kon dan deze attesten niet aanvaarden.

Terwijl verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn concrete kritiek dat het medische attest dd. 3.3.2011 van dr. S.(...) wel degelijk identiteitsgegevens bevat van verzoekers.

Zo ontbreken de naam en de geboortedatum van verzoeker

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft derhalve terecht vastgesteld dat het document dd. 3.3.2011 niet kan worden beschouwd als een medisch attest.

Art. 9ter van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

(...) Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Aangezien de identiteit van verzoeker niet wordt vermeld in de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht op grond van art. om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard:

"§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;"

In het medisch attest is een vakje voorzien om de naam, geboortedatum, nationaliteit en geslacht in te vullen.

Geen van deze vakjes werd door verzoeker ingevuld.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

De identiteit van verzoeker blijkt niet uit het voorgelegde attest.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers middel niet kan worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het door verzoeker neergelegde medische getuigschrift, niet kan worden gelinkt aan een identificeerbare patiënt gezien geen volledige identiteitsgegevens van de patiënt worden vermeld. Verweerder concludeert hieruit dat het bijgevoegde medische getuigschrift niet kan worden aanvaard als het standaard medisch attest dat moet worden bijgevoegd opdat de aanvraag onontvankelijk zou zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. Waar verzoeker evenwel aangeeft het niet eens te zijn met de inhoud van de motieven nu hij meent wel degelijk het noodzakelijke medische attest te hebben voorgelegd, daar het attest gelet op het geheel van het dossier wel degelijk aan hem kan worden gelinkt, voert hij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9ter, §§ 1, 2 en 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

*“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, **wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.***

Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet”

Verzoeker diende dus enerzijds zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen en anderzijds diende verzoeker alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. Hierbij dient verzoeker het standaard medisch getuigschrift bij te voegen, volgens het model bijgevoegd bij het KB van 17 mei 2007, waarbij de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling worden vermeld.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanvraag wel degelijk het standaard medisch getuigschrift voegde, dat werd ingevuld en ondertekend door dr. S.(...) en dat dit getuigschrift zowel de ziekte, de graad van ernst als de noodzakelijke behandeling vermeldt.

Verzoeker stelt terecht vast dat de bestreden beslissing niet betwist dat de ziekte, de graad van ernst als de noodzakelijke behandeling worden vermeld, doch er wordt gesteld dat dit document geen volledige identiteitsgegevens van de patiënt vermeldt.

Verweerder voegt geenszins een voorwaarde toe aan de wet wanneer hij verwacht dat de bijgevoegde medische attesten de identiteitsgegevens van de patiënt bevatten, teneinde de attesten te kunnen koppelen aan de persoon die de aanvraag indiende. De wet vereist enerzijds dat hij alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte overmaakt, waarbij de bijgevoegde informatie verzoeker zelf en geen derde mag betreffen en anderzijds verwijst de wet naar het model van het standaard medisch getuigschrift waarop de naam, voornaam, geboortedatum en –plaats en de nationaliteit moeten worden ingevuld.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat op het standaard medisch getuigschrift slechts de familienaam van de patiënt werd ingevuld en de gegevens van de voornaam, de geboortedatum en –plaats en de nationaliteit ontbreken. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat wanneer enkel de familienaam wordt vermeld het onmogelijk is het attest te linken met een identificeerbare patiënt.

Verzoeker stelt zelf dat het voor zich spreekt dat moet blijken dat het getuigschrift op hem betrekking heeft, doch betoogt dat dit ook kan blijken uit alle elementen van het administratief dossier. Hij meent dat er *in casu* niet de minste redelijke twijfel bestaat dat het medisch getuigschrift op hem betrekking heeft gezien zijn naam wordt vermeld door Dr. S. Dr. S is verbonden aan het ziekenhuis van Oostende, waar hij verblijft. Verzoeker betoogt dat de kans dat een medisch attest afgeleverd in Oostende op naam van de heer P. dat niet op zichzelf betrekking heeft, zeer klein is.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Uit verzoekers eigen betoog blijkt dat hij een omslachtige redenering nodig heeft om aan te tonen dat het medisch attest aan zichzelf gekoppeld kan worden. Het is niet kennelijk onredelijk om over een document dat enkel een familienaam vermeldt te stellen dat dit niet met voldoende zekerheid aan één bepaald persoon gekoppeld kan worden. Een familienaam wordt

door verschillende personen gedragen, zodat het, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, niet onmogelijk is dat in Oostende meerdere personen verblijven die dezelfde familienaam dragen.

Verzoeker wijst ook op het medisch attest dat hij bij zijn aanvraag van 26 januari 2010 voegde, dat wel een volledige identificatie bevatte en dezelfde medische problematiek vermeldt. De beslissing aangaande deze aanvraag werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad wijst erop dat de wet duidelijk vermeldt dat het standaard medisch attest bij de aanvraag zelf dient te worden gevoegd opdat de aanvraag ontvankelijk zou zijn, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande aanvragen. Ook het nieuwe medisch attest dat verzoeker bij zijn inleidend verzoekschrift voegt, kan niet in rekening worden genomen, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Het kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met documenten die dateren van na de bestreden beslissing en waarvan hij dus geen kennis kon hebben.

Los van de vraag of het bijgebrachte attest naar de vorm beantwoordde aan het model van het standaard medisch getuigschrift, oordeelde verweerder terecht dat verzoeker geen standaard medisch getuigschrift bijvoegde, nu verweerder op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat het attest van 3 maart 2011 niet aan verzoeker kan worden gelinkt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregels schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN